

*Se, din konge kommer til dig ,
sagtmodig ridende på et æsel
Og på et trækdyrs føl.*

Prøv at forestille jer en konge. Jeg ved ikke, hvad I kommer til at tænke på, men jeg tænker på kæmpe store malerier af forskellige konger: Christian den 4. og andre fra 1600 tallet og frem. På malerierne optræder de som mægtige herskere.

Jeg kan også give et andet eksempel: rytterstatuerne. Frederik den 7. til hest for eksempel. Mægtige herskere i pomp og pragt! Og så prøv lige at forestil jer en konge på et æsel. Det lyder som en modsætning – en dårlig vittighed! Sådant en konge er Jesus. Ikke en dårlig vittighed, men en konge, som er en modsætning til de konger jeg kommer til at tænke på.

De portrætteres som mægtige herskere. Jesus kommer *sagtmodigt* på et æsel.

Jesus' magt er ikke af denne verden. Hans måde at være konge på skal ikke vise magt. Han skal ikke på nogen måde vise sig frem. Hans måde at være konge på er ydmyg – i stedet for at herske og udøve magt ydmyger han sig og lader sig korsfæste. Det er det, som påsken handler om.

Den mægtigste konge kommer *sagtmodigt*.

Måske har nogle af jer set den serie, der vises på DR, som hedder: "Atlantic Crossing"?

Den handler om, at Norges kronprinsesse Märtha må flygte til USA i 1940, fordi Norge i modsætning til Danmark gjorde modstand imod tyskerne, da de blev besat samme år.

Kongefamilien var dybt involveret i storpolitik og krig. Motivationen var ikke magt eller pomp og pragt, men at vriste sig fri af besættelsesmagten.

I modsætning til Danmark har Norge ikke været et frit land ret længe, kun godt 200 år. Det er ingenting i forhold til Danmark, der stort set har været selvstændigt i 1000 år eller mere.

Kronprinsessen har et ædelt formål med sit ophold i USA under krigen. Nogle angriber hende for at flygte som en fej kujon, men formålet med flugten er dels ikke at falde i tyske hænder og blive deres gidsel og dels at yde indflydelse på USA med henblik på at få hjælp til at klare den tyske overmagt, som Norge ikke på nogen som helst måde havde mulighed for at bekæmpe alene.

Märtha kommer ikke ridende på et æsel. Hun følger de kongelige normer: elegant påklædning: smukke kjoler, store hatte og i modsætning til æslet lader hun sig transportere i store biler.

Men hendes formål er smukt og uselvsk.

Her i vores eget kongerige har vi jo en for(rygende!) dronning – prinsesse og kronprinsesse med store hatte og limousiner. Hendes efterfølger, kronprinsen: han er en Far-til-fire sportsmand! Dette billede matcher ikke helt billedet af Jesus. Men hvem ved måske sidder vores forrygende dronning med eller uden hat på en kirkebænk et sted i landet – hvis hun ellers går i kirke her i coronatiden – og hører om den samme sagtmodige konge, der skal komme - selv til dronninger?

Til Jesus kommer *til* os. Han kommer *stille*, som den *sagtmodige*, den med det sagte mod, et mod til at vedkende sig hvem man er og hvem man tilhører.

Sagtmodig – det lyder modløst, men det er ikke desto mindre det mod, der skal bære Jesus gennem angsten i Getsemane have natten mellem skærtorsdag og langfredag, og det mod, der skal bære ham gennem forhør, tortur og forhånelser, det mod der skal få ham til at svare for sig, så man giver han spottekappe og

tornekrone for at fuldende billedet af denne sære konge. Jødernes konge, som der kommer til at stå over korset.

Men han er ikke bare jødernes konge. Han er din konge og min konge!

Tænk på H.C. Andersens eventyr: Kejserens nye klæder: Alt er bluf og bedrag. Hverken tjenerne eller kongen tør sige, at stoffet, som væverne frembringer ikke findes. Og da kongen går gennem byen i procession for at vise sit nye tøj frem og blive hyldet, skal man høre sandheden fra en lille dreng, der råber: "Han har jo ikke noget tøj på!"

Først da tør folk slå øjnene op og sige sandheden.

Jesus bliver også hyldet på sin vej ind i Jerusalem. Ikke med masser af tjenere og hoffolk. Men *sagtmodigt* på et æsel.

I Kejserens nye klæder er sandheden at kejseren ingenting har på – og ingenting er, andet end et hovmodigt forfængeligt menneske, som så mange af os andre. Og han har ikke øje for andre end sig selv og det at blive set på.

Når Jesus rider ind i Jerusalem er sandheden at kongen på æslet har alting på, både det der er Guds og det der er hans eget, men så sandelig også det der er dit og mit og han har øje for alt andet end sig selv.

Han må ride *sagtmodigt*, fordi han bærer på vores, ja på alverdens hovmod, og det er dét han er på vej til Golgatha med. Det er dét, der skal korsfæstes sammen med ham.

Måske er det i virkeligheden sådan fat, at det sagte mod er den mest krævende form for mod overhovedet.

Er det ikke det, der gør at vi klarer et år med corona? Er det ikke ved at tilsidesætte vores behov for at hjælpe hinanden, at vi forhindrer den voldsomme smitte vi ser så mange steder i verden?

Eller når vi er i underskud på den ene eller den anden måde, når vi er syge, når vi er vanskeligheder igennem sammen med dem vi elsker uden rigtigt at kunne handle, men er henvist til bare at lade det sagte mod bære os frem på den tynde is, som måske ikke kan bære?

Jeg tænker, at da har vi fat i en lille flig af det sind der var i Jesus Kristus og som vi skal have over for hinanden.

Lige her op til Påske når Gud os. Han er gået forud for os, for gang på gang, *sagtmodig* for at indhente os og komme os i møde lige dér hvor vi er nået til.

Når æselkongen rider ind i vores liv stilles vi ansigt til ansigt med Gud men også med hinanden. Og det må da aftvinge os en vis form for respekt overfor hinanden at tænke på at et hvert andet mennesker vi ser på også altid er én hvis konge kommer til det. Så fint behandles selv dem vi ikke kan holde ud at være i stue med, så fint behandles den værste forbryder for æselrytteren rider tværs gennem både hjertevægge og fængselsmure, for han ved at der sommetider ikke er meget forskel på de to.

Amen

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var og er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed

Amen